

φάνηκαν τώρα δακρυσμένα... Συλλογίστηκε λιγάκι ακόμα εκεί στο παράθυρο και ύστερα κατέβασε απότομα την κουρτίνα.

Κάποια σκέψη της είχε φωτίσει ξαφνικά το άθωο της προσώπακι.

Γρήγορα έτρεξε προς το συρτάρι της ντουλάπας, το άνοιξε και κάτι πήρε από μέσα με τα χεράκια της. "Υστερα το ξανάκλεισε προσεχτικά, φόρεσε το καπελλάκι της και βιαστική έτρεξε έξω προς τον δρόμο.

Το μικρό χαρτοπωλείο απέναντι στο καμαράκι τους ήταν γεμάτο από κόσμο που ψώνιζε εκείνο το βράδυ.

Η μικρούλα Λίζα περίμενε τη σειρά της, σφίγγοντας στο χεράκι της ένα νόμισμα.

— Σας παρακαλώ, κύριε, δώστε μου ένα χαρτί κι' ένα φάκελλο... Θέλω όμως να είναι χρωματιστά, νάχουν άπάνω λουλούδια και δαντελλίτσες ζωγραφιστές...

Ο χαρτοπώλης χαμογέλασε και έδωσε στη μικρούλα εκείνο που ζητούσε.

Η μικρή Λίζα το πλήρωσε και έτρεξε πολύ στην καμαρούλα της. Εκεί, κάτω από το φως του γκαζιού, άπλωσε το χαρτί και το φάκελλο στο τραπέζι και τα κύτταξε. "Ω! Πόσο ωραία ήταν! Δεν είχαν μόνο άπάνω λουλούδια και δαντελλίτσες, μα και κάτι χρωματιστά άγγελουδάκια, που στόλιζαν θαυμάσια τις γωνιές του...

Τα μάτια της μικρούλας λάμπανε τώρα από γαρά. Έπηρε την καρεκλίτσα της και

κάθησε μπροστά στο τραπέζι, όπου ήταν το καλαμάρι και η πέννα...

Εκεί, σκυμμένη για λίγη ώρα, χάραξε με το χέρι της στο χρωματιστό χαρτί τις έξι λίγες λέξεις, που τις ψιθύρισε μιά-μιά με το στόμα πριν να τις γράψει.

«Αγαπητέ μπαμπά. Εγώ είμαι η μικρή Λίζα, που σου γράφω. Έλα, έλα γρήγορα να παρηγορήσεις τη μαμά, που κλαίει κάθε βράδυ».

Και ύστερα προσέθεσε στο φάκελλο, τη διεύθυνση: Κύριον Πέτρον Μιοσσέκ Στόν Ουρανό.

Να πάη γρήγορα σήμερα τα Χριστούγεννα).

Με τ' άθωα ματάκια της κύτταξε ακόμα λίγο τα μαύρα αυτά γράμματα, κάτω από το νλωμό φως του γκαζιού.

Ένα ρολόγι άπ' έξω άκούστηκε να χτυπάη όκτώ ήρες.

"Ω! Ήταν άργά. Σε λίγο ίσως να γύριζε η μαμά της. Έπηρε γρήγορα το χαρτί, το έβαλε μέσα στο φάκελλο και τσάκισε καλά. "Υστερα, άφου πήγε και το άπόθεσε άπάνω στο τραπέζι και έβαλε να πιη το γάλα της.

Σε λίγο η μικρή Λίζα ήταν στο κρεβάτάκι της και κοιμόταν γλυκά.

Το άλλο πρωί η Λίζα, μόλις ξύπνησε, θυμήθηκε το γράμμα της. Τα βλέμματα της στριφογυρίζανε έδω κι' εκεί στο δωμάτιο. Κάτι φαινόταν πώς περίμενε...

Μα τα ματάκια της αντικρύσανε πάλι το περίλυπο, το δακρυσμένο πρόσωπο της μητέρας της.

Η μικρούλα άναστενάξε θαθεία και είπε:

— Γιατί, μαμάκα, ό Χριστούλης δεν μ' άς φέρνει ακόμα τόν μπαμπά;

— Θά τόν φέρη, μικρούλα μου... Ήσυχασε.

Και η Μαρία Μιοσσέκ έβγαλε το μαντήλι της και σκούπισε τα δάκρυά της.

Άφου εκείνοι που πέθαναν δεν ξαναγυρίζουν πειά ποτέ, για να παρηγορήσουν εκείνους που ζούν, εκείνους που άγάπησαν. η μικρή Λίζα είχε άρχισι να παρηγορη μόνη της τη μαμά της.

Με τα γέλια της που έκανε όταν γύριζε στο σπίτι από το σχολείο, με τα παιχνιδάκια της και

με μερικά ποιήματα που άπήγγελλε στη μητέρα της, σκόρπιζε μιά εϋθυμία στο φτωχικό καμαράκι και γλύκανε τόν πόνο της Μαρίας.

Η χήρα Μιοσσέκ σιγά-σιγά με τόν καιρό γινόταν λιγώτερο μελαγχολική. Δεν είχε πειά τα μάτια της κατακόκκινα από τα δάκρυα και το πρόσωπό της είχε άρχισι να ξαναβρίσκη τήν πρώτη του δροσιά.

Ο χρόνος που κυλούσε έφερνε λίγο-λίγο στην ψυχή της τη λήθη και τη λησμονιά.

Έτσι πέρασαν ακόμα μερικοί μήνες, ήρθε το καλοκαίρι και ξανά πάλι ό χειμώνας.

Η καμπάνες του έσπερινοϋ της παραμονής άρχισαν να σκorpίζουn στην πόλι τούς χαρμόσυνους ήχους τους...

Είχαν ξανάρθει πάλι τα Χριστούγεννα...

Αυτό τόν χρόνο όμως η Μαρία Μιοσσέκ δεν ήταν, όπως πέρσι, σκυμμένη στη δουλειά της με τη θελόνα στο χέρι.

Ντυμένη με τη χριστουγεννιάτικη ρόμπα της, στο ζεστό σαλονάκι του καινούργιου σπιτιού της, περίμενε κι' αυτή τόν άντρα που τήν άγαπούσε που θά τήν έκανε γυναίκα του και που θά έώρταζε σήμερα μαζί του το Ρεβεγιόν.

Η Λίζα, η κορούλα της, πιό μεγάλη τώρα, πιό χαριτωμένη, καμάρωνε το καινούργιο της φορεματάκι στόν καθρέφτη.

Έξαφνα ένα δυνατό κουδούνισμα άκούστηκε στην έξωπορτα κι' ένας συμπαθητικός κύριος μπήκε στο σαλονάκι με δυο πακέτα στο χέρι.

Η μικρή Λίζα έτρεξε κοντά του. Εκείνος, άφου έδωσε τα πακέτα στη Μαρία, έπηρε τη μικρούλα στην άγκαλιά του και τη φίλησε τρυφερά, σαν καλός πατέρας.

Η Μαρία Μιοσσέκ κυττούσε και τούς δυο κι' ένα κύμα χαράς ξεχείλιζε στην ψυχή της...

— Φίλησε κι' εσύ τόν μπαμπά, Λίζα. Φίλησέ τον και πές του εϋχές για τα Χριστούγεννα.

Η Λίζα κυττούσε τώρα με περιέργεια τόν κύριο που τήν είχε πάρει στην στην άγκαλιά του.

— Ο μπαμπάς μου; Ο μπαμπάς μου; ψιθύριζε.

— Ναί, ναί, Λίζα, άγαπημένη μου μικρούλα. Εγώ είμαι που ήρθα έδω κοντά σου, γιατί άγαπώ πολύ τη μαμά σου, όπως άγαπώ κι' εσένα. Θέλεις να γίνω σύζυγος της μητέρας σου και για σένα να είμαι ό καλός σου πατερούλης;

— Πατέρας! Δικός μου πατέρας! Ξαναείπε η μικρή Λίζα και τα άθωα ματάκια της έλαμψαν εκείνη τη στιγμή από μιά ούράνια εϋτυχία.

Η Μαρία Μιοσσέκ ένοιωσε να κυλάη ένα κρυφό δάκρυ από τα μάτια της ένα δάκρυ χαράς.

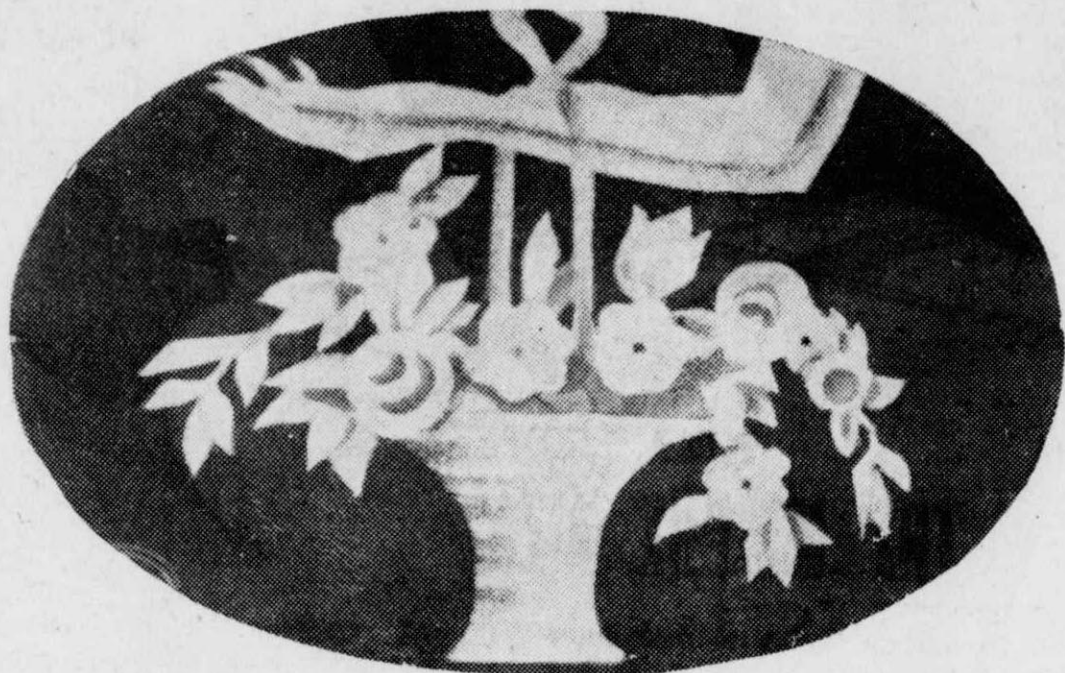
— "Ω! Σας εϋχαριστώ, κύριε... σας εϋχαριστώ πολύ-πολύ που ήρθατε κοντά μας στο σπίτι μας... Εγώ το ήξερα πως ό Χριστούλης θά σας έστελνε μιά μέρα... Και να τώρα που σας βλέπω.

«Θά σας άγαπώ κι' εγώ τόσο πολύ, όσο και η μαμά μου, που δεν θά κλαίη πειά... για τόν μπαμπά που έλειπε τόσον καιρό από το σπίτι μας...»

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΙΚ ΝΙΚ

Ρωτούσαν κάποτε τόν Μίλωνα, για ποιό λόγο σε μερικές χώρες ένας βασιληάς, μπορεί να στεφθή σε ήλικία δεκαπέντε έτών, ενώ δεν του επιτρέπεται να παντρευτή, παρά μόνο όταν γίνη δέκα όκτώ χρόνων. Κι' ό μεγάλος Άγγλος ποιητής άπάντησε: «Γιατί είναι δυσκολώτερο να διοικήση κανείς μιά γυναίκα, παρά ένα βασίλειο».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Μιά λιχάντιξη, μιά έντελώς πρωτότυπη καμπάνια:

«ΤΑ ΠΙΝΕΡΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ»!

Μουστάκια τεράστια, φοβερά, τρομερά, ιστορικότατα...

Μουστάκια που άφησαν εποχήν.

Τί άφηγούνται σχετικώς οι Έλληνες λόγιοι, δημοσιογράφοι, καλλιτέχναι.

Άπό τού προσεχούς φύλλου.